

VEHBI BALA

*Ujë përrallë
e vërtetë*

14
8

1-9

TIRANË, 1957

BIBLIOTEKA E SHTETIT
GJIRKASTER

VEHBI BALA

8A-1
Bal 17

~~22755~~

17667

NJË PËRRALLË E

VËRTETË

(Poemë)

NDËRMARRJA SHITËTORE E BOTIMEVE
TIRANË, 1957

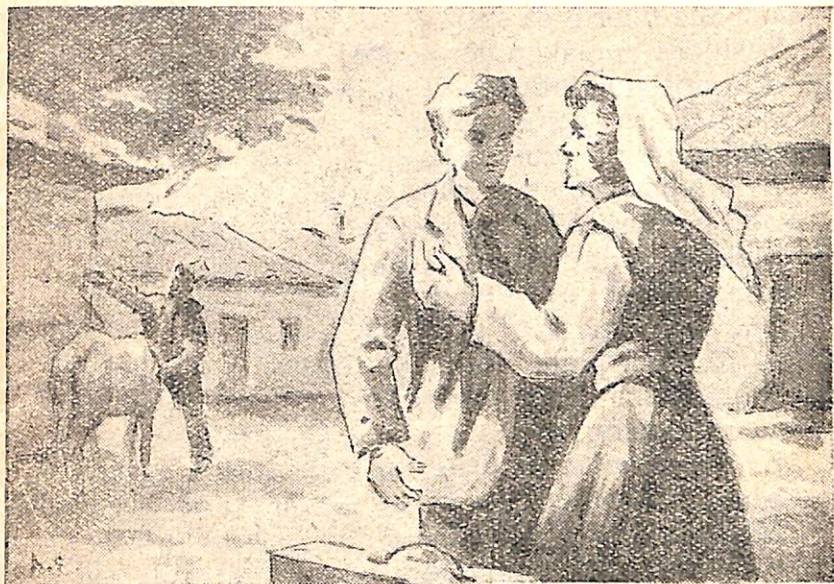
Redaktor: N. JORGAQI

Ilustruar nga: AGIM H. FAJA

Tirazhi: 1000

STASH: 2204-55

U shtyp në Stabilimentin «MIHAL DURI» — Tiranë

*Ka përralla e përralla
që trillojn' mendjet e rralla,
por kjo asht një e vërtetë
si e pashë un në jetë...*

1.

Në oxhak po shuhej flaka.
Bisedonin' plaku e plaka
për t'kaluemen, si jetuen,
si me halle jetën çuen:
pak gëzime e shum nevojë,

erru shpesh pa buk' në gojë,
por me nder e pa shtri dorë
bashkë u mplakën dora-dorë
e ia rritën shtatin djalit
porsi lis me gema malit;
plaku me një karro e kalë
bajë e çbajë pleh e zall
nëpër rruga të Tiranës, —
plaka n'maje të gjylpanës
qep e shqep, arno e lajë,
djalin veç ma mir' ta mbajë...
— Eh, mor plak, mor plak i mjerë! —
thotë plaka shend e verë —
Ia mbërrime kësaj dite:
po vjen Zani si yll drite
e po na shpëton nga hallet! —
Mbasandaj disi përmallet
e dy lot i rrjedhin t'valë
që po i vjen lumbardhi djalë.
— Ardht' shëndosh e mirë, o grue, —
ia pret plaku ngazëllue —
se kët ditë kemi pritë...

* * *

Mbaron Zani shkollën jashtë
e na vjen te pleqt e vet;
thue nuk - ngopen tue ndej' bashkë,
tue u shmallë dit e net.

Plaku e përkëdhel me sy,
plaka e puth dhe i merr erë,
e ashtu ambël që të dy
e gërgasin ndonjëherë...
...Plaku i shkretë me mundime
kishte blé për kalë elbin
e për djalë do kursime
kishte mbledh' si kamba qelbin.
Si që përgatit' për mbarë
e çdo gja pat llogaritë
thirri nj'a dy ustallarë
dhom' të ré për të goditë...
Dor' për dorë pleqt e Zani
me ustallarë aty punuen
dersa dhom's iu vu tavani
e ato mure i suvatuen.
Dhomë e ré — nafakë e ré,
që andrronin prindt e shkretë
ta gëzojn' me djalë e ré,
për sa jetë u kishte mbetë!
Vinin miq e dashamirë
e uronin plak e plakë
si për djalin aq të mirë,
si për dhomën me nafakë...
Pleqvet tanë u ndriste nuri,
thue se ishin përtëritë
me ato zemrat si biluri,
me ato sytë gjithë dritë.
E kah shihnin djalin pranë,

buza u qeshte, u qeshnin sytë —
me i pas' pyetë, kishin thanë
se si Zani s'ka të dytë...
Ish vërtetë Zani i hijshëm
ndonse i hajthëm, pak i zbetë, —
kishte shije, ishte i ndijshëm,
veçse çka? Besonte lehtë...
Iu vu punës me aq vllug
si mësues i ri i pikturës,
filloi puna t'i kish duk
përmes ngjyrave t'pëlhurës.
Sa u prek e sa u rrek
kur mësim dha t'parën herë!
Q'atëherë klasa e ndjek
me kureshtje përngaherë.
Ora e parë — mbresë e thellë
që e kupton kush e provon:
pema e njomë që ti mbjell
rritet, rritet, lulëzon...
Sy të thellë, sy të qartë,
që shikojn' me çiltëri!
Sa dëshir i madh, i zjarhtë,
vlon në shpirtin tand, rini!
Veç dy sy ma fort shkëlqyen
si dy rreze n'mjegullinë
dhe mësuesin e rrëmbyen
me shikimin, pafajninë...
Sy të ngrohtë e andërrues
kishte Bardha, nxansja e ré,

porse Zani si mësues
ndjenjës duhej me i vu fre...
Dhe shikimin e ndjesitë
diku tjetër i drejtoi
derisa qëlloi një ditë
që dhe Bardhën e harroi...
U kap Zani mbas një vajze
(çka i pëlqeu un nuk e di:
ndoshta sjellja e saj me naze
ndoshta fjala e saj magji,
ndoshta qafa bardh si bora
o gërshetat palë e palë —
ndaj edhe e quenin Flora
porsi t'ishte lule e rrallë...)
Nazeliqe, topolake,
vallëtare porsi zane
gjith «Lulishtja» at e mbake
ma tërheqsen në Tiranë...
Zani fjalën nuk e zgjati
e një natë pleqve u thotë,
se me te e bashkoi fati
e pa te s'jetueqe dot...

2.

Goj' për gojë, plaka e plaku
deri von nuk mbyllin sy:
marrin japin te oxhaku

asaj pun' me i dal' në krye.
Plaku flet, plaka andrron
e sëfundi kuvendon:
— Lumja un për nuse t'djalit!
Do ta due si sytë e ballit,
do ta ruej si lule allit,
se gëzim na sjell n'shtëpi
e inshalla shpejt fëmijë...
Veç një send kam si mulla:
kalin s'duhet ta mbajm' ma,
se na mbyti me ato bagla,
pra ta shesim me gjith çakla
e të blejmë një hali
e një shtrat e orendi,
dhomën nuses t'ia stolisim,
mirë e mirë ta gostisim,
mbasi del dhe ajo në rrogë
e s'na le me ra për tokë... —
Ia pret plaku: — Shëndosh djali,
shëndosh nusja edhe kali!
Por rri, grue, e mos ban za!
Si të shesim kalë e gja?
Me krah tonë e mund të kalit
na ia rritëm shtatin djalit
e pushteti na i dha dije
me na ardh' gjithnjë për fije...
Sa kam kraht, në dor' s'i mbes
as dhe kalin nuk e shes. —
— Çka po flet, mor burr, dhe ti!
Djalin ton' s'e ka njeri! —